

Aanwezig	Martine De Raedemaeker, voorzitter. Björn Siffer, Stefaan Deleus, schepenen. Farid Bennasser, Kristof Calvo, Frank Creyelman, Anne Delvoye, Toon Diependaele, Caroline Gennez, Klaartje Heiremans, Frank Nobels, Rita Van den Bossche, Tine Van den Brande, commissieleden.
Aanwezig niet- commissieleden (raadsleden)	
Verslaggever	Heidi De Nijn.
Ambtenaren	Heidi De Nijn.
Externen	Erik De Rijcke, Stef Lernous, Maja Westerveld.
Verontschuldigd	Katleen Den Roover, Koen Anciaux, schepenen, Bart De Nijn en Tom Kestens, commissieleden.
Datum	14 november 2017 – van 20.00 tot 21.00 uur

1. Goedkeuring verslag 10 oktober 2017.

Het verslag van de vorige vergadering wordt goedgekeurd.

2. Voorstelling van de nieuwe Stadsartiest Mechelen. (Toelichting door Stef Lernous)

Stef Lernous, artistiek directeur van Abattoir Fermé, en Maja Westerveld, regisseur en rechterhand binnen de artistieke kern, lichten hun plannen toe voor de volgende twee jaar waarin Stef het stadsartiestschap van Mechelen opneemt.

In zijn opdracht als stadsartiest ziet Stef Lernous 'participatie' als het sleutelbegrip maar het artistieke blijft uitgangspunt. Dat laatste is tenslotte het DNA van de stadsartiest zelf.

1.

Het **eerste seizoen (2017-2018)** ligt de focus op eerder kleinschalige activiteiten en evenementen waarbij vooral de aandacht gaat naar kansarme Mechelaars.

Abattoir Fermé heeft daar tot nog toe weinig ervaring mee.

Maja Westerveld voert in naam van Stef een aantal gesprekken met de verantwoordelijken van organisaties van kansarmen zoals De Keeting en De Schakel maar ook met organisaties die op diversiteit gericht zijn, zoals H30, J@m, ROJM, Sjarabang.

Abattoir Fermé breekt daarbij in op bestaande projecten maar organiseert ook zelf bescheiden workshops, bijvoorbeeld over fotografie, over koken, over breien...

Tijdens het traject worden foto's genomen met een artistieke inslag. De nadruk ligt daarbij niet alleen op de mensen maar ook op hun verhalen. Hij plaatst ze in een smeulige, extreme context, het huismerk van Abattoir Fermé.

Bedoeling is uiteindelijk een route af te leggen met een orgelpunt en toonmoment op 24 maart 2018 op de Haverwerf.

Stef hoopt een aantal collecties met elkaar te kunnen binden. Hij zoekt naar kleine interacties. Zo vraagt hij zich af wat er gebeurt als je bijvoorbeeld de collectie van een vluchteling uit oorlogsgebied combineert met een wapenverzamelaar en zijn collectie.

Verder zoekt hij ook naar manieren om de vooropgestelde participatie te koppelen aan de bestaande theaterwerking.

Zo heeft hij bedongen dat er voor de kinderproductie die zijn theatergezelschap brengt in Het Paleis (Antwerpen) een bus wordt ingelegd vanuit Mechelen met kansarme kinderen om gratis de workshop en de voorstelling bij te wonen.

2.

Voor het **tweede seizoen (2018-2019)** mikt Stef hoger: hij wil een langspeelfilm maken in Mechelen.

De zakelijke leider van Abattoir fermé, Nick Kaldunski, is op zoek naar de nodige middelen daarvoor, zo'n 250.000 euro. De eerste helft is al gevonden, de rest wordt nog gezocht.

De film zal artistiek zijn naar de wil en smaak van de stadsartiest.

Maar de weg naar de film, het traject van de voorbereiding, bevat wel een sociale dimensie.

Aan relevante organisaties wordt gevraagd waar zij nood aan hebben. Stef hoopt dat de mensen die in de loop van het traject betrokken worden ook een rol willen en kunnen spelen in de film. Voor de catering bijvoorbeeld of andere technische noden. Zelf bepaalt hij wie wel en wie niet in aanmerking komt om als acteur/figurant op te treden. Hij wil de mensen, de 'koppen' die hem intrigeren er uit halen. Zonder ze te 'exploiteren'. Dat is een delicate opdracht.

Eind februari en begin maart 2019 zal hij drie weken filmen.

Stef hoopt met de film vooral een ander en breder publiek te bereiken.

Want je kunt theater brengen dat volle zalen lokt met spektakelvoorstellingen die als een soort van suspense worden opgebouwd, maar uiteindelijk blijft het vooral een theaterpubliek dat komt kijken.

Als stadsartiest kan hij buiten de lijntjes kleuren van het theater. En een filmproductie spreekt sowieso een veel groter publiek aan, ook mensen die nooit naar theater gaan. Film is een veel toegankelijker medium.

Stef wil voor de film Mechelaars casten. Hij voorziet niet zozeer een auditie maar een gesprek voor de camera.

Op dit ogenblik omschrijft hij het voorwerp van de film als een kloon van zichzelf. Stef Lernous stapt bij nacht en ontij door de straten van Mechelen en komt de meest bizarre figuren tegen.

Hij mikt op scènes die een pervertering zijn van wat hij zelf heeft meegemaakt. Met een nadrukkelijk vuile dimensie: Stef Lernous ten voeten uit dus.

Hij gaat er van uit dat de geïnteresseerden vanzelf een fantastische dag hebben omdat ze aan zo'n project mogen meewerken.

De film zal getoond worden op de tentoonstelling die in 2019 zal plaats vinden in het CCM naar aanleiding van 20 jaar Abattoir Fermé.

3. Vragen en suggesties vanuit de vergadering

- *Zijn er subsidies gevraagd bij het Vlaams Audiovisueel Fonds?*

Voorlopig nog niet. Nick Kaldunski heeft het op dit ogenblik nog te druk met andere zaken. Maar hij zal het in ieder geval proberen.

- *Vanwaar komt de 125.000 euro die al gevonden is?*

Het bedrag is een samenraapsel van gelden van het gezelschap zelf, van de stad en van opdrachten die Stef gedaan heeft.

- *Hoe denk je de andere helft nog bijeen te krijgen?*

Dat is nog niet helemaal duidelijk. Crowdfunding lijkt niet de goede oplossing. Er wordt nog gehoopt op sponsoring van bedrijven.

- *Gaan de gevoerde gesprekken gedocumenteerd worden?*

Er worden zeker verslagen bijgehouden van de gesprekken en Stef en Maja hebben de intentie om er een soort van naslagwerk van te maken.

- *Liggen de gesprekken die jullie voeren aan de inhoudelijke basis van de film? En hoe gericht of open zijn die gesprekken?*

Het is niet de bedoeling dat de gesprekken en de verhalen van de mensen de inhoud vormen van de film. Die verhalen zullen wel verwerkt worden in het boek dat Maja wil schrijven.

De gesprekken worden voorlopig gevoerd met de verantwoordelijken van de organisaties en er wordt gepeild naar de noden, naar de wensen en de gevoeligheden van de mensen uit die organisaties. Sommige gesprekken zijn positief verrassend, andere helemaal niet. Hoe de gesprekken met die mensen zelf zullen aangevat worden, is nog niet helemaal duidelijk. Het is in ieder geval wel de bedoeling dat ze zich mede-eigenaar gaan voelen van het stadsartiest-schap.

Op dit ogenblik zijn vooral Maja en Nick op zoek naar een goede constructie en parallel daarmee ontwikkelt Stef zijn eigenzinnige artistieke lijn.

Het zou wel interessant zijn mocht er vanuit het artistiek experiment ook transparantie komen over de noden en verwachtingen voor het stadsbestuur.

- *De vorige stadsartiesten waren op één of andere manier zichtbaar aanwezig in de stad. Hoe ga jij dat verwezenlijken? Hoe ga je je onderscheiden van de vroegere stadsartiesten?*

Gedurende de opnames van de film zal de stadsartiest zeker zichtbaar aanwezig zijn in de stad. De promotie rond het proces van de film speelt daarbij een belangrijke rol.

Elke stadsartiest vertrekt vanuit zijn eigen discipline. Bij Gijs Van hee was dat heel zichtbaar: schilderijen in de publieke ruimte hebben een heel directe impact. Bij een theatermaker ligt dat anders. Die heeft eerst tijd nodig om iets op te bouwen. Na enkele maanden wordt het pas concreet.

- *Het blijft moeilijk om een concreet beeld te krijgen van wat juist met participatie bedoeld wordt.*

De keuze om de kaart van participatie te trekken is een eigen keuze van de stadsartiest. Het is dan ook aan hem om uit te zoeken hoe hij dat zal realiseren. Dat maakt het juist boeiend.

Dat die intentie voorlopig nog niet heel concreet is, heeft vooral te maken met het wordingsproces. Stef onderzoekt wat hij aantrekkelijk vindt en hoe een publiek - dat veel uitgebreider moet zijn dan de Abattoirfans - het kan meenemen. Liefst mensen uit verschillende lagen. Ze moeten deel worden van het proces.

Stef maakt zich sterk dat hij het meest ambitieuze plan heeft van alle stadsartiesten tot nog toe: het verzamelen van duizenden Mechelaars om aan iets te werken dat inhoudelijk waarschijnlijk erg ver van hun bed staat. Hij wil ze laten participeren aan een artistiek project dat geen enkele ambitie heeft om sociaal artistiek te zijn. Een flamboyant project waarbij ze zichzelf zullen verbazen en dat naar de artistieke smaak van de creator zal zijn, zonder meer.

- *Wat kan de stad doen om de participatie en de zichtbaarheid te vergroten?*

De leden van de vergadering antwoorden zelf op de vraag met de suggestie om vooral als stad te faciliteren in communicatie en promotie. Dat blijft altijd een moeilijk punt.

Het is daarbij niet de bedoeling dat de stad van bovenaf patronen oplegt. De kracht van het project ligt in het feit dat het van onderuit kan groeien en niet van bovenaf wordt opgelegd.

Het traject zelf kan eventueel ook via de sociale media zichtbaar gemaakt worden.

- *Worden er geen tussentijdse momenten ingevoegd waarop mensen gewoon kunnen komen kijken?*

Er zullen zeker ankerpunten zijn, bijvoorbeeld in een kookworkshop. Die gaat niet zozeer over koken maar wel over samen bezig zijn. In de loop van de route zullen alle theaterpartners aangesproken worden om mee te doen, zowel amateurgezelschappen als professionele. Er zullen ontmoetingen zijn en try-outs.

In aanloop naar de film kan elke maand een soort triggermoment plaatsvinden in samenwerking met Sjarabang bijvoorbeeld, of met H30 of de Keeting; Stef zelf zal vaak aanwezig zijn om te vertellen en mensen betrokken te houden.

- *Met de ervaring van OpRechtMechelen in het achterhoofd is het belangrijk om na te gaan wat de stedelijke organisatie kan doen om het project te laten slagen. Hoe zullen Mechelaars bereikt worden die normaal niet bij cultuur betrokken zijn?*

Stef geeft aan dat hij de verslaggeving over het stadsproject OpRechtMechelen veel te negatief vond. Hijzelf heeft het als heel positief ervaren. Niet alleen heeft Abattoir Fermé een mooie som gekregen om iets groots te organiseren, Guido Wevers is er volgens hem ook in geslaagd het publieksbereik voor de voorstelling van Het Proces 2,5 maal te vergroten. Dat is een cadeau waar het theatergezelschap nog altijd de positieve gevolgen van ondervindt. Veel mensen spreken er hem nog over aan. Men ziet graag veel volk op de scene en dat kan alleen als je voldoende financiële middelen hebt. Dat was ook het geval bij het project van Stad in Vrouwenhanden met de voorstelling 'Moe maar op en dolend'. We mogen volgens hem in Mechelen best wat ambitieuzer zijn op gebied van podiumkunsten. Er is heel veel talent in onze stad waarmee we zonder gêne buiten de stadsgrenzen kunnen treden. Het talent moet meer gekoesterd en uitgedragen worden. Zijn stelling vindt bijval in de vergadering: er is veel talent in Mechelen, we moeten niet te bescheiden zijn.

Twee voorbeelden worden gegeven van talenten die succesvol buiten stadsgrenzen actief zijn:

- Michaël De Cock
- De kunstenaars van de Talentenfabriek Mechelen

Verslaggever: Heidi De Nijn